11de Jaargang — Curaçao den 10n. November 1894 — No. 567

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0.50, voor elken regel meer fl. 0.07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, No. 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.

Czaar Alexander III

Nog zoo kort na den gewelddadigen dood van Frankrijks laatsten president, gaat weder de treurmare over de wereld, die den dood verbreidt van den Keizer aller Russen, Czaar Alexander III.

Niet in die hooge mate tragisch als de moord op Carnot gepleegd, maar wellicht van grooteren invloed is het verscheiden van dezen monarch.

Hoe weinig had men van zijn kortstondige ziekte vernomen en hoe argwaanwekkend was nog dat weinige. Zou, wat gemompeld werd, waarheid geweest zijn en heeft men hier weder aan een slachtoffer van het anarchisme te denken? Zou het vergif, hem door een volgeling dier helsche sekte toegediend, de oorzaak geweest zijn van den dood van dit gekroonde hoofd?....

Oordeelen wij niet! Verlengen wij de lange lijst der wandaden niet, die de afschuwwekkende vijanden der bestaande maatschappij reeds te onderschrijven hebben! Herdenken wij liever een oogenblik den gekroonde ontslapene.

Alexander Alexandrowitsj, tweede zoon van Czaar Alexander II, den 10 Maart 1845 geboren, was even als zijn vader aanvankelijk niet tot den troon geroepen. Tot zijn twintigste levensjaar leefde hij daarom niet als troonopvolger, maar als eenvoudig grootvorst, als minbedeelde en minverzorgde zoon van den gewelddadig vermoorden Czaar. Troonopvolger was zijn slechts twee jaar oudere broeder, grootvorst Nicolaas Alexandrowitsj, die in 1865 te Nizza plotseling door den dood werd weggerukt en zijn broeder niet alleen de waardigheid van czarewitsj, maar tegelijk ook zijn bruid, prinses Dagmar van Denemarken achterliet.

Het jaar daarop voerde Alexander de bruid, die voor zijn broeder was bestemd geweest, als gemalin naar zijn paleis en weldra werd zijne omgeving den invloed gewaar, die de even schoone als geestrijke czarewna op den troonopvolger uitoefende, en die voornamelijk in zijn toenemenden afkeer voor Duitschland uitkwam.

De jonge keizer aller Russen vertegenwoordige een krachtige Slavische tijpe geheel in tegenstelling met zijn overleden broeder, die de zachtzinnigheid en bevalligheid zelve was.

Bij de verhooging zijner waardigheid echter, kwamen de gebreken zijner opleiding te sterker uit.

De opvoeding van een czarewitsj verschilt hemels breed van de lichtvaardigheid, waarmede men gewoonlijk de jongere zonen van den czaar laat opgroeien. En Alexander was — zooals wij zeiden — tot zijn twintigste jaar een tweede zoon. Als levenslustig garde-officier grootgebracht, zonder ernstige staatkundige of letterkundige vorming zag hij zich plotseling in het het middelpunt der algemeene opmerkzaamheid geplaatst; hij gevoelde zich natuurlijker wijze eenigszins bedremmeld, dan tot werken, getrokken, kostte het hem tijd zich in zijn nieuwen toestand te schikken.

Hoe hem dit echter gelukte heeft zijn leven bewezen, dat het stempelmerk draagt van ernstige arbeidzaamheid.

In het begin zijner verheffing scheen Alexander zich aan het hoofd der uitsluitend russische partijen te willen stellen; doch reeds tijdens den fransch-duitschen oorlog van 1870—71, toen het hof zijns vaders zich vóór Duitschland verklaarde, was hij met het zijne, zeker ook onder invloed zijner gemalin, op de zijde van Frankrijk. De Commune echter in laatstgenoemd land en de veelvuldige aanslagen der nihilisten in Rusland veranderde zijn sympathie aanmerkelijk. Zij kon echter niet uitgeroeid worden en verleden jaar nog heeft geheel Europa getrild bij het aanschouwen der betuigingen van wederzijdsche vriendschap tusschen Rusland en Frankrijk op den vreugdetocht van Toulon naar Parijs.

Zou die goede verstandhouding bij het optreden van een nieuwen Czaar tusschen Rusland en Frankrijk blijven bestaan? Die vraag mag, nu Alexander III ten grave is gedaald, zonder ergernis gesteld worden. Wij zeggen zonder ergernis. Want dit wekte het inderdaad, toe bij de onrustbarende tijdingen over de ziekte van den Czaar, toen alle groote europeesche bladen de beste wenschen over hadden en ook Paus Leo XIII zijn vurig verlangen uitdrukte, gelijk de telegraaf vermeldde, voor het herstel van 's Keizers gezondheid — hier en daar een aan Frankrijk vijandig liberaal blad reeds de toekomst opende, de minder goede gezindheid van den Czarewitj jegens dat land in het licht stelde en ter kwader uur den dood van Alexander III als het ware wenschte.

Europa mag hopen, dat de tijd het anders zal leeren. De nieuwe Czaar zal vooreerst aan zijn eigen land zooveel aandacht moeten wijden, dat hij niet beginnen zal zijn vrienden van zich te stooten.

De godsdienst aan den band

Tot welke zonderlinge toestanden op kerkelijk gebied het protestantisme voert, bewijst wederom wat dezer dagen is voorgevallen met een brief van den Anglicaanschen aartbisschop van York aan de hem onderhoorige geestelijken van zijn diocees.

Hetgeen in dien brief werd voorgeschreven werd eenige dagen later door den secretaris, of zooals hij daar heet, den kanselier van den bisschop ook in een open brief aan de protestantsche geestelijkheid geheel weggeredeneerd en er bij gevoegd dat hetgeen de aartbisschop had voorgeschreven, niet zou geschieden.

Wij moeten vooraf de opmerking maken dat de secretarissen der Anglicaansche prelaten geen geestelijken, maar leeken zijn, door de regeering benoemd als dwarskijkers, die dagelijks toezien of de bisschop ook iets doet of verordent wat aan de Kroon of aan de hooge ambtenaarswereld niet welgevallig is of gelijk lord Griemthorpe, de kanselier van den aartbisschop van York, thans deed, zich dadelijk daartegen verzetten.

Want het geval, waarover wij hier schrijven, is niet dat de aartbisschop iets verordend had waarvan hij later spijt kreeg of dat hij, bij nader inzien, minder noodzakelijk oordeelde; neen, de prelaat blijft bij wat hij heeft voorgeschreven en de secretaris schrijft openlijk — want zijn brief staat voluit in de dagbladen — dat het bevel des bisschops niet zal opgevolgd worden; dat hij zal zorgen voor de nietnakoming van hetgeen zijn bisschop gebiedt.

Het einde van het geval zal wel zijn dat de kanselier door de hoogere regeering in het gelijk wordt gesteld en de aartbisschop zich daarbij neerlegt.

Wat is de zaak? Onlangs maakte een afdeeling van de algemeene convocatie of synode van York een verslag op over de licentiën, verleend aan personen, die burgelijke echtscheiding hebben aangevraagd en verkregen, om met een ander te huwen, en dat nog wel in een protestantsche kerk. Het bedoelde comité der synode kwam daar in allen ernst tegen op, noemde een tweede burgerlijk huwelijk echtbreuk en verlangde dat voortaan door geen enkelen secretaris van een Anglicaansch prelaat aan zulke personen licentie zou worden verstrekt om ook in de kerk te trouwen.

De aartbisschop van York gaf daar dadelijk aan gehoor en schreef

FEUILLETON

Promesa di un Rei

(*Continuación*)

— "¿Pakiko no? Esai ta sin embargo mui simple. Nos Redentor kier i el ta deseá masjá tantoe koe devoción pa Su Sagrado Corazón plamá más bao di toer hende. ¿I di ki modi lográ esai, sino coe bon imágennan? ¿Promer hende por venerá Sagrado Corazón de Jesús, él mester por representéle. Vista di hermoso cuadro ta despertá e representación alji, mescos coe mal pensamiento-, deseo- i óbranan maloe ta bini di mirá cuádron aindecente. Arte por despertá toer dos den corazón di hende: deseo pa cieloe i deseo pa mundoe; él por cendé un candela dóble den nos pecho; fuego ardiente di amor pa Dios ó fuego di deseo pa cosnan impura. Ta p'esai un artista t'asina superior na gran masa di hende, pasobrá él ta disponé dje poder di moenstrá miljares di hende camina dj'aljá riba, dje altura luminosa, ó di indicá nan, camina dje abismo eterno, si acaso él locbidá su mision elevá i él vendé su arte, na e multitud di malvado e impionen. Ta p'esai, mi a temblá, rezá i yorá asina tantoe pa bo, ora mia mirá com bo a [illegible], coe bo cuadro reprobá, ser un guia pa precipitá hopi den abismo di fierno, i ta p'esai mi ta regocijá mi también awor asina tantoe, pasobra mi ta mira awor koe bo propósito ta di pintá un cuadro, manera hende no por concebí un más hermoso i mejor, imagen di Redentor, imagen di Su Sagrado Corazón, imagen dje Rei koe un día lo reiná riba mundo. E imagen alji, bo promer producto artístico — pasobra mi no ta contá es un koe afortunadamente candela a devorá, promer él sirbi di escándalo — e promer producto aljí di bo arte lo ser anto e fundamento firme pa nos lamantá riba dj'éle, edificio di nos felicidad, i e fundamento lo no bamboleá, pasobra e Rei lo cumplí su promesa."

—"¡Dios larga koe toer bo esperanza koe ta parcé mi masjá atrevida i exagerá, no sali avergonzá."

Un batimentoe suave na porta ta interrumpí nan dulce diálogo.

Riba drempi di porta ta presentá estatura di un respetable señora anciana, visiblemente un persona di bon posición: Su bistí ta simple pero elegante, su aire ta aristocrático. Un obsequiosa doncelja ta acompañéle.

Ta parcé Lena di a jegá di mirá e señora anciana aljí diferente bê caba, ma ¿na unda? El ta recordá un rato, si, den templo di Sagrado Corazón di Jesús. P'esai ta e señora anciana koe semper t'asina devotamente arrodiljá riba e reclinatorio encarná coe su camarera un banda di dj'éle. E matrona también parcé a reconocé cara di Lena, i sonriendo afectuosamente, él dici coe un tono cortés.

— "Dispensá mi koe mi ta toemá libertad di bin inturrumpí boso tranquilidad doméstica. Ma yi nos conocé otro un poco. Toer maina mi ta mirá bo den misa, esai ta bisá mi ki fe bo ta profesá, también mi a mirá bo hopi bê cerca monsieur Alan, comerciante den toer clase di cuadro, Rue de Grenelles. T'ele mi tin di gradicí koe mi a haljá sâ oenda ta bo cas, i mi ta riscá e haci bo un súplica koe bo no por nengá mi."

E espirituosa señora tanca a papiá toer esai asina liger, ko Lena no haljá tempoe di biséle un palabra. El ta presentá e señora e di mior stoel den e cuartito. Moritz ta boei lamantá fô di su cabaljete, haci un reverencia.

— "¿Bo esposo?" e señora ta puntra, lanzando un mirada escrudiñadora riba e pintor i tirando un vista investigadora riba e cabaljete i sobrá di mueble dje casita; — caba él ta continá: "Motivo koe a trecé mi aki, tá, ke mi á mirá cerca Monsieur Alan algun obra di flor di bo mi koe trahá, koe agradá mi masjá tantoe." — ruborizá, Lena ta hací un inclinación di cabez, "i mi ta deseá di pidi bo si bo ta dispuesta di pintá pa mi también mes clase di flornan. Luna koe ta bini, mi jioe mujer ta casá, i como Marie ta gustá flor asina tantoe, mi kier sorprendéle agradablemente. Mi ta deseá koe bo trahá mi á lo menos seis diferente bouquet, está, cuater pa cologá den un salón chiquito i dos pa den su dormitorio. ¿Bo ta dispuesta na aceptá mi encargo?"

— "Sigur, coe mucho gusto; mi ta sintí mi honrá coe bo comisión," Lena, sorprendé i contentá dje fortuna inesperada ta contestéle tartamudeando; "lo mi haci toer mi posible pa satisfacé bo deseo, señora."

— "Esai ta di más. Mi conocé bo trabao i mi ta persuadí koe lo bo producí algo bonito. ¡Oh! es ta contenta mi Marie lo ta, él tabata semper un bon jioe. En cuanto bo pagamentoe, coe gusto lo mi pagá bo un bon prijs; toemá es aki mientras tantoe na cuenta."

E francesa ta lamantá riba i él ta poné riba mesa un biljete di banco di cien franco.

Moritz i Lena, toer dos kier a protestá — ma e señora kende su experiencia práctica a ripará inmediatamente posición dje pobre matrimonio, no a duna nan tempoe di papia: "Aceptá es aki i no haci ningún clase di cumplimento inútil; pa mantené un cas di familia [illegible]

in een brief aan zijne geestelijkheid dat buiten zijn weten in zijn diocees zoodanige licentiën waren gegeven en hij er op stond dat zulks voortaan geen enkelen keer meer zou geschieden.

Nu is het wel vreemd dat een bisschop eerst uit het rapport van een comité moet vernemen wat zijn secretaris alzoo verordent en besluit; maar nog vreemder is het dat op het schrijven van den aartbisschop een brief kan volgen, zooals zijn secretaris lord Grimpthorpe dien de wereld inzond.

Een protestantsch blad, de *Guardian*, zegt ervan:

Als lord Grimthorpe gelijk heeft, dan hebben wij altoos ongelijk gehad, wanneer wij beweerden dat de Anglicaansche Kerk werd bestuurd door bisschoppen. Wij hadden moeten zeggen dat er een dualisme bestaat, een dubbele controle van bisschoppen en dezer secretarissen. Als twee menschen op één paard moeten rijden, dan dient er altoos een achterop te zitten en het is, gelijk wij nu bespeuren niet de secretaris, maar de bisschop die achterop zit.

De katholieke *Tablet* toont aan dat noch de Anglicaansche bisschop, noch de secretaris over de Kerk binnen de grenzen van het diocees regeert. De eenige reden waarom een secretaris, den bisschop kan wederstaan — en niemand weet dit beter dan lord Grimthorpe — is deze dat hij geruggesteund wordt door Caesar, dat de burgerlijke wet hem in zijn oppositie zal bijstaan.

Dezelfde reden noopt den aartbisschop van York en iederen anderen Anglicaanschen prelaat om zich niet te verzetten tegen het overheerschend gezag van hun secretaris.

Het kon niet anders. Toen hun voorgangers de Katholieke Kerk verlieten, verloren zij de canonieke onafhankelijkheid en vrijheid en werden zij dienaren van den Staat. Zij kunnen aan het gezag des Pausen niet ontkomen zonder te vallen in de handen van Caesar of, gelijk hij thans genoemd wordt, Demos, het volk. Onder de protestanten heeft men altoos te vergeefs gezocht naar Anselmussen of Thomassen van Becket. Dit weet lord Grimthorpe zeer goed en daarom treedt deze leek, tegenover den aartbisschop, als de opperste in het diocees op, vernietegende de bevelen van den prelaat.

NIEUWSBERICHTEN

CURACAO.

Onder den titel: UIT VENEZUELA geeft de *Curacaosche Courant* een kort samengevat verslag van 's Gouverneurs officieele reis naar die Republiek.

Het blad schrijft:

Te La Guayra werd Gouverneur Barge op de meest vriendelijke wijze verwelkomd door de autoriteiten, die zich aan boord van de Alkmaar hadden begeven.

De Alkmaar salueerde de haven, en het saluut werd door het fort en door het Venezuelaansch oorlogsschip Libertador, dat de Nederlandsche driekleur had geheschen, beantwoord.

De Gouverneur stapte aan wal en werd op een lunch onthaald, hem door de hoofden van het tolkantoor uit naam van de regeering van Venezuela aangeboden.

Om 2 ure in den namiddag vertrok de Gouverneur per spoor naar de hoofdstad der republiek. In den avond van dienzelfden dag (30 Oct.) kwam de Gouverneur te Caracas aan. De officieele audientie had den 3n. dezer om 4 uur 's namiddags plaats. De raadsheer, bij afwezigheid van den President der Republiek, met het uitvoerend bewind belast, ontving den Gouverneur, die met groot ceremoniëel van zijne woning in Gouvernementsrijtuig werd afgehaald, en naar het Paléis gebracht, waar bij zijn aankomst hem militaire honneurs bewezen werden en het Nederlandsch nationaal lied door het muziekkorps gespeeld werd.

Bij de audientie waren tegenwoordig al de leden van het kabinet en van de hooge rechterlijke collegies, de aartsbisschop en verdere geestelijken en een groot aantal hooge staats-en gemeentelijke ambtenaren.

Gouverneur Barge werd vergezeld door den kommandant van de Alkmaar, door den oud officier van Artillerie Selhorst en den luitenant ter zee van Straten.

Bij het overhandigen van het eigenhandig schrijven van H. M. de Koningin Regentes aan den President van Venezuela in antwoord op diens officieele brieven, waarbij Generaal Tosta Garcia als buitengewoon gezant en gevolmachtigd minister van Venezuela bij het Nederlandsch Hof werd benoemd, hield de Gouverneur een rede.

Z. H. zeide dat hij de eer had de tolk te zijn van de gevoelens, die de stap door het Venezuelaansch gouvernement genomen tot wederaanknooping der diplomatieke betrekkingen tusschen de beide staten, aan de Nederlandsche regeering inboezemen.

Bij het overbrengen van H. M. wenschen, aan de regeering van Venezuela voor den voorspoed en welvaart der republiek, voegde de Gouverneur de meest oprechte wenschen van de kolonie Curaçao voor het geluk van Venezuela en de uitdrukking van zijne persoonlijke dankbaarheid voor het onthaal hem door de Venezuelaansche Regeering geschonken.

De raadsheer met de uitvoerende macht belast antwoordde, en betuigde de hoogachting der regeering van Venezuela voor de Koningin Regentes, en hare voldoening over de wederaanknooping der diplomatieke betrekkingen tusschen de beide landen.

Z. E. wenschte den Gouverneur welkom in Venezuela, en bij voegende dat de regeering der Republiek hem begroette als den afgezant eener beschaafde en roemrijke natie, die in de Antillen bezittingen heeft, waarmede Venezuela de beste betrekkingen van nabuurschap onderhoudt.

Aan den Gouverneur Barge werd bij zijn uitgeleide dezelfde eerbewijzen betoond als bij zijne aankomst.

Op den 6n. dezer zou een officieel diner ter eere van den gouverneur ten paleize gegeven worden. Na afloop van de audientie werd de Gouverneur met zijn gezelschap door Generaal Velutini op een diner onthaald, waar het hoofd van het uitvoerend bewind en andere hooggeplaatsten aanzaten.

Naar wij vernemen, zal ZHEG. eerst in den loop der volgende week hier terug kunnen worden verwacht.

In dank heeft Z. D. H. Mgr. H. Joosten de liefdegift ontvangen van het *Montefiore-fonds*, tot ondersteuning der katholieke armen.

Met het nieuwe stoomschip der K. W. I. Maildienst *Prins Willem IV* is Dinsdag ll. aangekomen de officier van gezondheid 2e. klasse P. K. F. Lens, vergezeld van zijn echtgenoote en zoontje.

Naar gemeld wordt is de soirée ten voordeele der betrekkingen van de gesneuvelden op Lombok 8 dagen uitgesteld.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

A. de Lima (aangeteekend), Cristoval Raven, Johans Pietero, Margret Betriem, Conseiller de Werner, Jesus Henriques, F. de Jesus Henriquez. Maximiliano España. Jacobo Weiss, B. Belgeter & Co., Maria Arandz. Adelina Pasial, Veuda L. Beker, Herman Maduro, Dr. Med. May.

BUITENLAND

Ned.-Indie. — Zondag 14 Oct. bracht de Engelsche mail opnieuw een aantal Indische bladen aan, die weer tal van belangwekkende bijzonderheden omtrent de gebeurtenissen op Lombok bevatten. Treffende is daaronder vooral wat de *Soer. Ct.* onder het opschrift "Een staaltje heldenmoed en doodsverachting" over de laatste oogenblikken van generaal Van Ham meedeelt:

Toen de troep den voorhof van den Bramahtempel te Tjakra Negara verliet om zich door het vuur van den vijand heen te slaan, werd generaal Van Ham door een kogel getroffen; deze drong door den linkerarm in het lichaam.

Hij zakte ineen, roepende: "O, God!" De sergeant der artillerie Visser, die naast den generaal stond, ving hem in zijn armen op en legde hem op een dichtbij staande balé balé; hij knoopte zijn jas en zijn pantalon los en, onder een hevigen kogelregen, wist hij met het verbandlinnen, dat hij toevallig bij zich droeg, de wonden van den generaal te verbinden, niettegenstaande de generaal hem zeide: "Ach, laat me hier maar liggen, ik sterf toch!" Sergeant Visser zei echter: "Generaal, wanneer u hier blijft, dan blijf ik ook!"

Intusschen waren de anderen reeds gedeeltelijk de poort uitgevlogen. De sergeant wist echter met geweld twee dwangarbeiders te dwingen, hem te helpen; hij nam een sprei, legde daarop den generaal en bond de punten boven de handen samen.

Toen werd de generaal opgenomen en onder geleide van genoemden sergeant, trok deze treurige stoet de poort uit, waarop onophoudelijk gevuurd werd en waar reeds zoovelen onzer braven den laatsten adem hadden uitgeblazen. Gelukkig, zonder dat iemand hunner getroffen werd, wisten zij den straatweg te bereiken; links en rechts werden zij over en door de gaten in de muren onophoudelijk hevig beschoten; ruim 150 M. ver werd het zware lichaam van den generaal in wilde haast voortgedragen, toen de dwangarbeiders van uitputting neerstortten en niet in staat waren verder te gaan.

De generaal, zonder jas en pantalon, stond toen op en schreed met zijn doodelijke wonde voort; de sergeant Visser kon op dat oogenblik geen hulp meer bieden, daar hij toen juist zelfs gewond werd. Zoo voortstrompelende kwam hij in den Dewahtempel te Mataram, alwaar hij zijn stervend lichaam op een rottingstoel kon uitstrekken. Hier bevonden zich de majoor der artillerie Rost van Tonningen, de majoor der infanterie Blommestein, benevens de opperbevelhebber, generaal-majoor Vetter, ook pastoor Vogel, die hem bediend heeft. Na vrouw en kinderen gezegend en in Gods genade aanbevolen en majoor Blommestein verzocht te hebben, voor zijn vrouw en kinderen te zorgen, stierf de edele man. In den tempel werd een kuil gegraven, waarin 's morgens om 4 uur het lijk van den generaal met de lijken van nog vier anderen werd neergelegd.

Aan de edele zelfopoffering van den sergeant der artillerie Visser dankt het Indische leger, dat een zijner geliefdste generaals, de dappere, edele Van Ham, niet in handen van de Baliërs, die tijgers en lijkenschenners, is gevallen, doch dat hem een eerlijk graf op het veld van eer ten deel viel.

Frankrijk. — Drumont, de redacteur der "Libre Parole" is door de Parijsche rechtbank bij verstek veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf. Naar men weet, heeft Drumont zich onttrokken aan de gevolgen, welke het proces voor hem kon hebben en is hij naar Brussel gevlucht. Hij vindt het wel zoo veilig zijn verblijf te Brussel te houden.

— Te Parijs kunnen zeven duizend kinderen de school niet bezoeken — omdat er geen plaats is. En dat niettegenstaande de ongehoorde sommen, die aan het onderwijs worden besteed. Van de laatste leening der stad Parijs werden vijftig millioen aangewend voor de gemeente scholen.

Hierover slechts twee vragen: Hoe is het mogelijk, dat de godsdienstlooze of anti-godsdienstige school ondanks al dat geld er nog niet in kan slagen aan al de kinderen der stad onderwijs te geven?

Waarom werden er christelijke scholen gesloten, als het gemeentebestuur toch niet in de behoefte kon voorzien en het onderwijs bovendien nog verplichtend is gesteld bij de wet?

Het antwoord op de eerste vraag is: dat de scholen meestal beschouwd worden als een politieke reclamemakerij en zoo weelderig worden gebouwd en ingericht, dat er voor hetzelfde geld wel drie scholen waren te onderhouden.

Wat de tweede betreft, daarop weet ieder het antwoord te geven; voor de vijanden der Kerk is elk middel goed, mits zij de Haar maar afbreuk kunnen doen. Dat de maatschappij er onder lijdt, is bijzaak.

Belgie. — In den nacht van Vrijdag op Zaterdag is te Antwerpen het entrepot-Jonson geheel door brand vernield. Daarin bevonden zich o. a. 9000 balen koffie, van welke niets kon gered worden. Het aangrenzende gebouw der Hessennatie werd ernstig bedreigd. Daar lagen o. a. 100 vaten olie. Het gelukte echter der brandweer het vuur tot het entrepot te beperken. Het gebouw en de koopwaren waren verzekerd voor 1,125.000 frs.

In denzelfden nacht gebeurde een ernstig ongeluk op de Schelde. Een vrachtschip, de *Alice*, kwam wegens den dichten mist in botsing met de Zweedsche stoomboot *Balder*, die de *Alice* letterlijk in tweeden sneed. Er bevonden zich 11 personen aan boord. Van dezen werden er vijf gered, maar de overigen, nl. de schipper, zijn vrouw en zijn vier kinderen verdronken.

— Zondag 14 Oct. hebben in heel België de verkiezingen plaats gehad voor Kamer en Senaat volgens de nieuwe kieswet, waarin, zooals men weet, het beginsel van het meervoudig kiesrecht is opgenomen, terwijl het stemmen verplichtend is gesteld. Aan het meervoudig kiesrecht heeft men het dan ook te danken, dat in België voor de Kamer een kleine 2½ millioen stemmen zijn uitgebracht. Voor den Senaat is het kiezerskorps aanmerkelijk kleiner, daar de kiesbevoegdheid voor dit lichaam den leeftijd van 30 jaar eischt, en voor de Kamer slechts dien van 25.

---

costá placa, i toer obrero mester di nan pagamentoe. Además, considerá bo desde awé como mi amiga, *un* vínculo ta uni nos, di poersi nos ta mirá otro diariamente den templo di Sagrado Corazón di Jesús. Mi por a bien proporcioná mi e bouquetnan pa intermediación di Mr. Alan, ma un ... interior a poné mi obrá, manera mi a haci: Dios largá koe éxito sea feliz, i si acaso nos amistad tin bon resultado pa bo, anto ya bo sabi, ta na kende bo tin di gradicí. Cerca Corazón di Jesús, toer corazón ta topá otro. Ora algún aflicción ta oprimí bo— mi conocé vida den toer su forma — no vacilá pa bin busca consuelo cerca un roemán muger mayor, koe ta dispuesta di haci pa bo, lo que ta na su débil alcance. Atá mi tarjeta, fácilmente bo por haljá mi cas, Awor, animo — ¡hasta luego! Ora e piézanan di flor ta clá, trecé nan bo mes mi cas, anto lo nos reglá nan pagamentoe."

Moritz i Lena ta acompanjá e señora distinguida hiba te na porta. Aljí nan ta mirá un criá na librea, habri respetuosamente porta di un elegante cupé chiquito. E señora ta subi dreatá coe su camaréra, i velózmente e cabriolé ta sali na carrera coe dirección di *Avenue St. Quentin*.

Ora e dos espósonan a bolbé den nan cuartito, Moritz a cogé e tarjeta riba mesa i lezá:

Madame la Contesse Dubois-Ramon
Boulevard S. Germain 21."

—"Realmente mi ta coeminsá keré den verdad dje prómesanan di Divino Corazón di Jesús i den forza di bo oraciónnan," él dic conmové, cogiendo su joven esposa brazá.

—"I bo ta haci bon; mi sabi i mi a bisá semper koe no ta en vano un hende ta toemá su refugio cercá Corazón di Jesús. I ayera nochi, ora mi a mirá bo ta rezá devotamente den misa, mi tabata sigur di mi aunto; e dos lágrimanan koe después di bo oración, a keda ta briljá den bo wowonan, nan a parcé mi, dos bonita, fresca gota di rocio koe ta anunciá nos un hermosa mañana di verano den nos vida. Awor ya él a habrí, e magnífico dia. Briljante i dulce, solo di misericordia i di amor di Dios pa hende, a bolbé derramá su ráyonan riba nos vida."

—"I koe nan keda iluminá nos te e merdía bona, te e anochi laat di nos vida.

—"Esahan lo haci, pasobra nos solo, e solo, pe tan significativamente a sali na nos horizonte, ta e Corazón divino di Jesús, i su ráyonan caliente ta alcanzá kende koe no ta scondé caprichosamente i nan." (Lo ta continuá.)

— Uitgebreide maatregelen waren door de regeering genomen voor de verkiezingen.

In een circulaire, gericht aan de postdirecteuren, werd voorgeschreven, dat de brievenbestellers, die 14 October belast waren met het overbrengen der stembriefjes, moesten gewapend zijn, om zich tegen elken aanval te kunnen verdedigen. De directeur moest eveneens gewapend zijn en wanneer de besteller te voet ging, moesten de gendarmes hem vergezellen. De postbeambten, directeuren en brievenbestellers, waren gewapend met een revolver met zes kogels.

— De uitslag der verkiezingen kan met een paar woorden als volgt geteekend worden: De katholieken komen omtrent met dezelfde uit den strijd terug; want wel verliezen zij vier zetels te Namen, twee te Philippeville en een te Arlon; maar daartegenover staat een winst van twee zetels te Ostende, terwijl de herstemmingen nog kunnen goedmaken. De doctrinair-liberalen (*species* Frère-Orban en Bara) lijden zware verliezen, niet minder dan een 30-tal zetels, die in hoofdzaak ten goede komen aan de radicalen en socialisten. De katholieken blijven dus een vas-aangesloten meerderheid vormen tegenover een verdeelde minderheid, bestaande uit liberalen, radicalen en socialisten.

Tot de socialisten die zijn gekozen of in herstemming komen, behooren: in Luik Anseele, hoofd en oprichter van den socialistenkring *Vooruit*, te Gent; Alfred Defuisseaux, socialistisch agitator, die onlangs uit Frankrijk is gekomen en nu in Bergen in de gevangenis zit; Célestin Demblon, indertijd afgezet als professor te Luik, en Hector Denis, oudrector der universiteit van Brussel, die deze verliet tijdens de ongeregeldheden veroorzaakt door de benoeming van Elisée Reclus; — in Charleroi Callewaert, hoofd van de „Ridders van den Arbeid" in de streek van Charleroi, en Van der Velde, Brusselsch socialist; — in Bergen de twee gebroeders Defuisseaux, waarvan de een ook te Luik candidaat was, en Maroille, die vroeger is veroordeeld wegens feiten in verband met werkstakingen.

Al die gekozen socialisten hebben gezegevierd over de liberalen, welke de arrondissementen reeds lange jaren vertegenwoordigden, o. a. Frère-Orban, oud-president van een liberaal kabinet, minister van staat, geacht aanvoerder van de gematigd-liberale partij en altijd een hevig bestrijder der socialisten.

Duitschland.— Een jonkman te Berlijn heeft in anderhalf jaar het vermogen zijner ouders, dat anderhalf millioen mark [f 900.000] bedroeg, geheel verkwist. Toen zijn vader, anderhalf jaar geleden, stierf, gaf zijn moeder, die ziek was, hem volmacht om haar geld te beheeren, en hij heeft van die volmacht zoo schandelijk misbruik gemaakt, dat de arme zieke vrouw nu niets meer bezit en naar het gasthuis gebracht is, om daar kosteloos verpleegd te worden.

— Zou er in Duitschland weer eene nieuwe socialistenwet te wachten staan? Sinds de anarchisten op groote schaal hunne gruweldaden pleegden, en de socialisten die dorsten vergoêlijken of zelfs goedkeuren, is de aandrang der conservatieven, om weer tot eene uitzonderingswet zijne toevlucht te nemen, voortdurend sterker geworden.

Zij hebben nu een nieuw argument in handen, hun door de socialisten zelven versterkt. De socialist Rueb al., die reeds lid van den Rijksdag is, en zijn partijgenoot Doppler zijn onlangs tot leden van den provincialen raad van Straatsburg gekozen, maar hebben nu geweigerd den eed van trouw aan den Keizer af te leggen, als in strijd met hun politieke overtuiging.

Met het oog op de belangen der partij, komt deze betooging al op een zeer ongelegen tijd. Tot nu toe hebben de Duitsche socialisten altijd beweerd, den vorm der regeering als een punt van ondergeschikt belang de beschouwen. De oplossing dezer kwestie overeenkomstig hun wenschen moet, beweerden zij, noodzakelijk volgen op de sociale revolutie, die zij bezig zijn voor te bereiden; maar zoolang de maatschappij op haren tegenwoordigen grondslag is gevestigd, is er geen verbetering te wachten van de vervanging der eene burgerij-regeering door een andere, en als voorbeeld van de waardeloosheid der republikeinsche instellingen zoolang deze op een kapitalistische maatschappij zijn gegrondwet, wijzen zij op Frankrijk. Overeenkomstig dit beginsel hebben de leiders der partij, Bebel en Liebknecht bv., niet geaarzeld den eed van trouw aan den keizer af te leggen, toen zij als leden van den Landdag waren gekozen. Voor de toelating tot den Rijksdag wordt deze eed niet gevorderd.

Het geval Rueb-Doppler geeft den conservatieven bladen nu opnieuw aanleiding, te wijzen op de staatsgevaarlijke strevingen der socialisten, welke met geweld moeten worden onderdrukt.

De Pruisische minister-President, graaf Eulenberg, schijnt niet ongeneigd tot het invoeren eener socialistenwet. De rijkskanselier Caprivi, geleerd door de ondervinding, die Bismarck met zijn socialistenwet heeft opgedaan: ze werkte niets uit en moest ten slotte worden ingetrokken. — is tegen de uitzonderingswet.

Zoowel Caprivi als Eulenburg hebben herhaaldelijk een langdurig onderhoud met den keizer gehad over deze kwestie. Vele kleinere Duitsche Staten, met Baden aan het hoofd, steunen Eulenburg; andere, vooral Beieren, plaatsen zich op het standpunt van Caprivi.

Eulenburg schijnt zijn plan te willen doorzetten en heeft een wetsontwerp laten uitwerken ter bestrijding van de revolutie-partijen. Gisteren heeft de Pruisische ministerraad zich met de bespreking daarvan beziggehouden.

Caprivi houdt ook zijn standpunt vol. Hij heeft zich echter bereid verklaard, verscheidene artikelen van het strafwetboek te laten verscherpen, waartoe dan maar een voorstel (bv. van Pruisen) bij den Bondsraad moest worden indiend.

Thans wordt gezegd, door personen die veel met Caprivi in aanraking komen, dat de Rijkskanselier vastbesloten is zijn ontslag in te dienen, bijaldien hij op het punt der uitzonderingswet werd overstemd. Volgens de berichten der Amerikaansche couranten heeft hij dit reeds gedaan.

Het is opmerkelijk, dat, toen na den moord op Carnot de Engelsche regeering de Duitsche polste over internationale maatregelen tegen de anarchisten, Duitschland weigerde het initiatief te nemen en verklaarde de voorstellen vaa andere mogendheden te willen afwachten. Maar zulke voorstellen zijn te Berlijn nog niet ingekomen.

— In de Duitsch sprekende stad Pernau heeft de regeering aan de Protestanten verboden gebedstonden te houden. Het is zelfs niet meer toegelaten, dat de inwoners van hetzelfde huis vergaderen om te bidden!

Bij de Katholieken zijn ook al de congregatiën en broederschappen verboden.

Voor eenige dagen werd in de omstreken van Dünaburg de Katholieke Uerk van het dorp gesloten. Kozakken joegen de inwoners met hunne lansen en knoeten uit het gebouw: er zijn vele dooden en gekwetsten. Zestig ongelukkigen werden naar Siberië verbannen, omdat zij de kerk niet wilden verlaten.

Die verbanningen zijn zeer gewoon: zij worden zonder onderzoek noch vonnis door den gouverneur of door den militairen bevelhebber besloten. Wanneer de klacht der Katholieken in 't buitenland komt (en dat is niet gemakkelijk, want de brieven worden geopend door de post) dan loochent den Russische regeering de feiten en brengt zelfs de registers van de rechtbank bij, om te bewijzen, dat er geen enkel vonnis in dien zin is uitgesproken! Dat is de eerlijkheid van de Russische schismatieken.

Zeer talrijk zijn de Katholieken (boven de 5 millioen) en bijzonder in Lithauen, die nog kerk noch priesters hebben: de kerken zijn aan Russische popen gegeven. Alle jaren worden zoo een aantal parochiën bij de "nationale" kerk ingelijfd. Wat de inwoners er van denken?

Wanneer de Paus klaagt, antwoordt men hem, dat de Polen vrijwillig (?) orthodox zijn geworden, en dat er dus geen Katholieke kerk in die plaatsen meer noodig is.

De Katholieke bisschop van Kielce is afgezet, omdat hij tegen de sluiting van zijn seminarie bij den Czar was gaan klagen!

De wanhoop der bevolking zal deze wel eens tot de schrikkelijkste omwenteling brengen.

Engeland. — Het ongeluk op den Sout-Eastern spoorweg was geen botsing tusschen twee treinen, zooals eerst werd gemeld, maar heeft zich als volgt toegedragen.

Een wagen met een 10-tal hopplukkers, die zich naar hun werk begaven, wilde over den spoorweg rijden, juist op het oogenblik dat een goederentrein in volle vaart kwam aanstoomen.

Door den dikken mist had niemand een trein zien naderen: toen de koetsier het gevaar zag, trachtte hij nog het paard achter uit te trekken, maar het was reeds te laat. De koetsier en zes anderen werden oogenblikkelijk gedood, en acht personen gewond. De machinist van den goederentrein had op 300 meters van den overweg het voorgeschreven signaal met de stoomfluit gegeven, maar ongelukkig is dit niet door de menschen in den wagen gehoord.

Spanie. — Het hooggerechtshof van Madrid heeft het beroep van Salvador Frank, den pleger van den dynamietsaanslag in den schouwburg te Barcelona, verworpen.

— In Burgo de Osma, in de provincie Soria, hadden twee wielrijders tegen elkaar gereden en met wielrijderskoppigheid, die in sommige gevallen vrij wat harder is dan een luchtband, beweerden beiden, den strijd te hebben gewonnen. Dat gaf ruzie tusschen de wederzijdsche vrienden; eindelijk een formeele vechtpartij, waarbij twee mannen werden gedood, vier mannen ernstig en... drie vrouwen licht werden gewond.

Oostenrijk-Hongarije.—De kerkelijk-politieke strijd is in Hongarije weder in alle hevigheid ontbrand. Het ministerie-Weckerlé is in de Magnaten-tafel op krachtigen tegenstand gestuit bij de behandeling van eenige reeds door de Tweede Kamer aangenomen kerkelijk-politieke voorstellen, die als een gevolg kunnen worden beschouwd op het befaamde wetsontwerp tot invoering van het burgerlijk huwelijk. Was Zaterdag het ontwerp betreffende vrije uitoefening van alle godsdiensten, na schrapping van het artikel tot invoering van godsdienstloos onderwijs met verpletterende meerderheid verworpen, Maandag is ook het beruchte ontwerp tot toelating van den Israëlitischen als een erkende godsdienst in den christenstaat *verworpen*, en wel met 109 tegen 103 stemmen. Het katholieke *Vaterland* van Weenen echter verheugde zich reeds in hooge mate over de zegepraal van Zaterdag, toen, zegt het blad, „ in de Rozenkransmaand en juist aan den vooravond van den Rozenkrans-Zondag, den tot herinnering aan de zegepraal der Christenen over de Turken ingestelden feestdag, de Katholieken van het aan Maria toegewijde koninkrijk Hongarije een nieuwe zegepraal bevochten hebben op de moderne heidenen, die dat „Mariarische Königreich" van zijn christelijk karakter willen berooven. Zelfs liberaal katholieke magnaten, Calvinisten en Lutherschen zijn er geweest, die zich nog te veel Christen voelden, om zich niet bij de phalanx der Katholieken aan te sluiten tot afwering der godsdienstloosheid." Hoewel Weckerlé nog in derhaast Zondag-avond een liberale partijvergadering heeft belegd, om dien nieuwen slag te verhoeden, heeft hij dien niet kunnen afwenden.

Denemarken. — Sinds 35 jaren — in 1849 werd de vrijheid van godsdienst toegestaan — is het aantal katholieken in Denemarken vertienvoudigd, wat te meer beteekenis heeft, daar deze buitengewone aanwas niet te danken is aan de buitenlandsche katholieken, maar aan de bekeering der inlanders. Onder den adel vooral worden vele bekeerlingen gemaakt o. a. de bekende staatsman graaf Holstein Ledreborg, vroeger leider der oppositie in den Rijksdag, met zijn geheele familie; buitendien nog meer dan dertig edellieden, waaronder graaf Moltke Huitfeldt, de Deensche gezant te Parijs; de echtgenoote van generaal Von Bülow, schoonmoeder van den tegenwoordigen minister-president: barones Stampe Nysoe, de zuster van den tegenwoordigen minister van eeredienst; een gravin Rantzau enz. Voorts vele geleerden en kunstenaars.

De eigenares van het staatsblad, de hofdame Polly Berling, heeft het groote Jesuïeten-College te Ordrup gesticht en begiftigd. Ook predikanten als Hansen en Koefoed en Israëlieten als Mayens en Bahn zijn bekeerd.

Gemiddeld gaan jaarlijks 300 personen in Denemarken tot het katholicisme over.

De katholieken bezitten een eigen weekblad en zelfs ontstaat langzamerhand een katholieke litteratuur.

Rusland,—Het was waar, dat er eerst eene verbetering in den toestand van den Czaar was gekomen, maar het gevaar voor eene weder-instorting bleef nog altijd bestaan, en deed deze zich voor, dan zou een noodlottige afloop kunnen dreigen, zooals gebeurd is. De geneesheeren twijfelden, of het verblijf te Corfu den keizer wel baten zou, en hadden hem reeds, voor het geval dat het niet helpen zou, een verblijf te Madera aangeraden.

Van Paus Leo XIII was de betuiging ingekomen zijner vurige wenschen voor het herstel des keizers. Niets heeft echter mogen baten.

China.—Na al het gebeurde is het niet te verwonderen, dat China naar den vrede verlangt, en begrijpelijk is het dan ook, dat het de bemiddeling der Engelsche regeering inriep, om zoo gunstig mogelijke voorwaarden te bedingen. Het voorstel om vrede te sluiten ging uit van den oom des keizers, prins Koeng, in overleg met den onderkoning Li Hoen Tsjang en de keizerin-moeder. Van den anderen kant was er echter een machtige hofpartij, die steun vond bij den jongen keizer, diens vertrouwden raadsman Oeng-Toeng-Hoe en den minister van Oorlog Olehopoe, voor het voortzetten van den oorlog.

Intusschen was de Britsche gezant te Peking, de heer O'Connor, onmiddellijk in onderhandeling getreden met de Japansche regeering. De grondslag der vredesvoorstellen was de erkenning van Korea's onafhankelijkheid en betaling van een later te betalen som als vergoeding voor de oorlogskosten.

Maar nu heeft Japan, dat deze voorwaarden onaanemelijk acht, geweigerd, op dezen grondslag met China in onderhandeling te treden, zoodat daardoor het heele vredesproject weer in duigen is gevallen.

Bovendien hebben de vereenigde Staten, op een des betreffende vraag van de Engelsche regeering, geantwoord, dat zij niet met de Europeesche mogendheden tot herstel van den vrede in Oost-Azië willen medewerden, omdat dit in strijd zou zijn met de tot dusver gevolgde politieke gedragslijn. Ook Duitschland heeft een dergelijk voorstel van de hand gewezen. Maar van den anderen kant zijn Rusland en Engeland het in zoover eens geworden, dat beide regeeringen een annexatie van Korea door Japan zullen beletten.

Dit is zeker, dat wij nog niet aan het eind der verwikkelingen zijn in het verre Oosten.

Z.-America.—Uit Buenos-Ayres komt het bericht van eene zoo zonderlinge en vreeselijke vergiftiging, dat men er geen geloof aan zou slaan, indien er niet de beste bewijzen voor waren, en de rechtbank er zich niet reeds mede bezig hield. De giftmenger was de bekende hoogleeraar Beauregard, een hoogst begaafd man, wiens voorlezingen over ziekteleer een aantrekkingspunt vormden voor de studenten aan de hoogeschool te Buenos-Ayres.

De hoogleeraar, die ook een uitmuntend taalkundige was en een elegant man van de groote wereld, was gewoon kleine diners te geven, waartoe nooit meer dan drie personen werden uitgenoodigd. Allengs viel het in 't oog, dat dikwijls een of twee van die gasten binnen korten tijd, veelal binnen de 24 uren, onder hevige ziekte - verschijnselen stierven. De oorzaak van den dood bleek echter nooit vergiftiging te zijn, maar wees steeds op cholera of gele koorts.

Nadat kort achtereen 15 zijner gasten op deze wijze een geheimzinnigen en vreeselijken dood hadden gevonden, groeide de verbittering tegen prof. Beauregard zoo aan, dat de rechterlijke macht zich gedwongen zag, hem wegens moord gevangen te nemen en voor de rechtbank te brengen. Maar de aanklacht berustte op zulke zwakke gronden, dat hij niet scheen te kunnen worden veroordeeld.

Toen, terwijl men reeds dacht dat de aangeklaagde in vrijheid zou worden gesteld, verzocht het openbaar ministerie plotseling, de zaak op te schorsen tot den volgenden dag, daar hij ineens gewichtige bewijsmiddelen in handen had gekregen.

Tegelijk was een jonge Spanjaard binnengekomen, bij wiens aanblik de aangeklaagde verbleekte. De zitting werd daarop tot den volgenden dag verdaagd.

Den volgenden morgen vond men evenwel prof. Beauregard dood in zijne cel. Hij had zich met een droppel doodelijk vergif, dat hij in eene gouden capsuul in eenen hollen tand verborgen had gehouden, om het leven gebracht.

Het bericht verwekte groot opzien in de stad; het volk werd opgewonden en er werd daarom besloten de zittingen van het gerechtshof voort te zetten, ondanks den dood van den aangeklaagde.

De jonge Spanjaard werd gehoord, en uit zijne getuigenis bleek, dat de professor telkens na het diner zich even verwijderde en persoonlijk in zijn laboratorium voor zijne gasten een glas ijswater gereed maakte van een brok ijs, dat hij op eene afgesloten plaats bewaarde. De jonge Spanjaard, die zijn bediende was, bemerkte dat telkens en vond het vreemd; ook viel het hem op, dat de hoogleeraar zelf nooit van het ijs gebruikte maar steeds een glas cognac nam. En het kwam bijna altijd uit, dat zij, die van het ijs gebruikten, weldra ziek werden en stierven.

Eens bleef er een glas staan, waarin nog iets van dit ijs aanwezig was. De bediende nam het mee naar het laboratorium en bewaarde het zorgvuldig. Nu bleek het bij het bacteriologische onderzoek, dat het ijs letterlijk van cholera bacillen wemelde. Het vermoeden ligt voor de hand, dat prof. Beauregard die met opzet had gekweekt en in ijs bewaard, om om er proeven meê te nemen.... op zijne vrienden?

BEKENDMAKING.

De publieke verkoop van ZILVEREN EN GOUDEN VOORWERPEN, beleend ter *Spaar- en Beleenbank*, van af 1 Januari t/m. 30 Juni 1892, onder N°. 3259 t/m. N°. 7170 B, zal plaats hebben op Donderdag den 15n November 1894.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curaçao, 8 November 1894.
De Voorzitter,
M. P. CURIEL.

ANUNCIO

Beendementoe público di PREENDANAN koe tjen plaka fiá riba nan na *Spaar- en Beleenbank*, cesta cosnan di fo di 1 Januari te 31 di Juni di 1892, bao di noember 3259 te 7170 B, lo toemá lugar Djaweebs dia 15 di November 1894. Hanan koe ta sigui.

Ta pidi interesadonan di evita e beendementoe ayi pagando intres koe nan ta debe.

Corsouw, 8 di November 1894.
President,
M. P. CURIEL.

UN EXPLOSIVO INVISIBLE

Por más de que te dieran cualquier compensación, ¿permitirías que se mantuviese abierto en una de las habitaciones no ocupadas de tu casa un barril de pólvora? "¡Qué pregunta tan ridícula!" me contestarás. "Nadie, á no ser un loco, lo permitiria."

Precisamente. Pues, sin embargo, miles de personas viven con explosivos tan peligrosos como la pólvora, dentro de su cuerpo, y mueren, repentinamente, y eso pasa cada día, y sus amigos extrañan que se hayan muerto. Muchas veces nada de particular habian sentido, á no ser cierto malestar vago; siendo la fatiga y la pesadez las sensaciones de que más se quejaban; y, sin embargo, cayeron inesperadamente, y murieron ántes de que el médico pudiera cerciorarse de lo que era aquello. ¿Pero, qué era aquello, en realidad?

Veamos, para ello la corta relación que un hombre hace acerca de su hijo. Parece que este joven se había visto afligido durante cierto tiempo de una enfermedad que ninguno de los diversos tratamientos á que había sido sometida le había podido aliviar, ni mucho menos curar. Habla el padre de ella como de una enfermedad "muy persistente." Aludiendo á un caso semejante, un eminente Doctor Americano dice: "Mi paciente podía tomar, y tomaba, *diariamente seis granos de morfina, sin casi el más ligero efecto*, cuando la mitad de un grano hubiera sido suficiente dósis para una persona no acostumbrada á usarlo."

¿Cuál era, pues, ese explosivo veneno que no podia desterrarse con tal cantidad de ópio? Procedamos ántes de decirlo, á nuevas investigaciones.

"Mi hijo," continúa el que nos escribe," sufria de intensos dolores de cabeza y de costado, y así mismo de una debilidad general. Sus nervios estaban postrados hasta el punto de que no podía, casi, obtener el sueño, naturalmente. No sentía ganas ningunas de tomar alimento, y, generalmente, arrojaba todo cuanto había tomado. Aunque el estómago y los intestinos funcionaban torpemente —causándole la constipación— entía, sin embargo, ataques de diarresa. Empero, sus síntomas más alarmantes eran las convulsiones en los miembros, que al último le sobrevinieron. Ninguno de los tratamientos á que se recurrió le produjo el menor alivio, y yo desesperaba ya por su vida, cuando en esta crisis, no sabiendo ya qué hacer, comencé á darle el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Desde entonces empezó á mejorar constantemente, y hoy se halla ya realmente restablecido. Le autorizo á V., en absoluto, para que publique el breve relato de este caso *Mi hijo debe la vida á la maravillosa preparación llamada Jarabe Curativo de la Madre Seigel* y le aseguro á V. que hay aquí otras personas que deben gratitud igual á ese medicamento. No le revelo sus nombres porque tienen objección á que se publiquen. Sírvase V. aceptar mi más entusiasta felicitación, y mis gracias. De V. afmo. (Firmado), Angel Benavides, farmacéutico, Pozo-Alcon, Prov. de Jaen, Setiembre 12 de 1893."

Ahora, solo unas pocas palabras: El hijo de nuestro buen amigo el Sr. Benavides sufria de aguda y profúnda indigestión y dispepsia; y, en su progreso, la enfermedad engendró aquel terrible veneno— el ácido úrico—causa de todas las enfermedades de hígado, de los riñones y de la vejiga; ese veneno se corrió al cerebro; medio paralizó los nervios; afectó todos los órganos, y, por fin, produjo las convulsiones de que el padre del joven nos habla. En una de esas convulsiones, á no haber usado, como usó á tiempo, el Jarabe de la Madre Seigel, el pobre paciente hubiera muerto, sin duda de ninguna clase. Pues ese terrible veneno del cuerpo humano, ese, és un explosivo mucho más peligroso que la pólvora junto á la chimenea de tu casa. Guárdate de sus primeros síntomas, y envia por un folleto del Jarabe, que te dice cuales son.

Aceptamos la gratitud del que nos escribe la carta, y por nuestra parte te damos las gracias de todo corazón.

Si el lector se dirge á los Señores A. White.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK.

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1894.	Philadelphia	Venezuela	Caracas.	Philadelphia	Venezuela	Caracas.
Vertrekt van NEW YORK....	Aug. 23	Sept. 4	Sept. 12	Sept. 22	Oct. 3	Oct. 13
Komt aan te CURAÇAO	,, 29	,,	,, 18	,, 28	,, 9	,, 19
Vertrekt van ,, ...	,, 30	,,	,, 19	,, 29	,, 10	,, 20
Komt aan te PTO. CABELLO.	,, 31	,,	,, 20	,, 30	,, 11	,, 21
Vertrekt van ,,	Sept. 1	,, 10	,, 21	Oct. 1	,, 12	,, 22
Komt aan te LA GUAYRA..	,, 2	,, 11	,, 22	,, 2	,, 13	,, 23
Vertrekt van ,, ...	,, 5	,, 14	,, 26	,, 5	,, 16	,, 26
Komt aan te PTO. CABELLO	,, 6	,, 15	27	,, 6	,, 17	,, 27
Vertrekt van ,,	,, 6	,, 15	,, 27	,, 6	,, 17	,, 27
Komt aan te CURAÇAO	,, 7	,, 16	,, 28	,, 7	,, 18	,, 28
Vertrekt van ,, ...	,, 7	,, 18	,, 29	,, 9	,, 19	,, 30
doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen	,, 8	,, 19	,, 30	,, 10	,, 20	,, 31
Komt aan te NEW-YORK...	,, 14	,, 25	Oct. 6	,, 16	,, 26	Nv

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van CURAÇAO......	Sept. 8	Sept. 19	Sept. 29	Oct. 10	Oct. 21
Komt aan te MARACAIBO......	9	20	30	11	20
Vertrekt van "	16	26	Oct. 7	17	27
Komt aan te CURAÇAO........	17	27	8	18	28

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Co.,
Agenten.